

Hierbij dienen wij, Tate & Lyle Netherlands BV, een inspraakreactie in op bedoeld wetsvoorstel voor het (her)introduceren van de vergunningplicht voor het intern salderen.

Samenvattend: het (her)introduceren van de vergunningplicht voor intern salderen leidt tot extra administratieve lasten, neemt elke flexibiliteit voor aanpassingen in de bedrijfsvoering weg, leidt tot onnodige risico's en kan tevens leiden tot stagnatie in milieuverbeteringen. Hieronder lichten wij deze punten toe.

Dit voorstel leidt onnodig tot extra procedures, kost bedrijven extra geld (advieskosten, legeskosten, opvolging voorschriften) en leidt tot overige interne administratieve lasten. De procedures Wet natuurbescherming zijn gebruikelijk zeer tijdrovend en kunnen/zullen vanwege inspraakmogelijkheden nog langer gaan duren. In dat kader is het relevant te vermelden dat een Aerius-berekening een momentopname is. Vaak is het nodig om binnen één procedure diverse keren (soms wel 3 tot 4 keer) de Aerius-berekening opnieuw uit te voeren (omdat de spelregels vaak veranderen, zie hieronder) waarbij de uitkomst (en daarbij het vervolgtraject) dan ook steeds verandert. Dit leidt tot lange en complexe procedures met onzekere uitkomsten. De kosten voor het bedrijfsleven lopen hierbij fors op en zullen mede vanwege de leges bij een (her)introduktie van vergunningplicht bij intern salderen verder oplopen en vaker voorkomen.

Het wegnemen van stikstofruimte die (tijdelijk) niet wordt gebruikt, komt de flexibiliteit voor het bedrijfsleven niet ten goede. Elke ruimte die wordt afgenomen, krijgt een bedrijf namelijk nooit meer terug. De spelregels rondom de Aerius-berekeningen worden veelvuldig gewijzigd waardoor een bedrijf niet meer zeker is dat de stikstofruimte die ze nu hebben ook voor de toekomst voldoet. Een onderneming moet dus wel heel zeker zijn dat elke bron voldoende ruim is verankerd in het model/vergunning. Deze zekerheid is lastig te verkrijgen.

Er zijn regelmatig discussies met Regionale Uitvoeringsdiensten (RUD's) over wat wel/niet te modelleren en op welke wijze. Soms leiden deze discussies tot langdurige opschortingen van procedures. Er blijven ook continue wijzigingen komen in Aerius en de rekeninstructie. Deze laatste is niet altijd voldoende duidelijk en wordt ook niet door elk bevoegd gezag op dezelfde manier geïnterpreteerd. Wijzigingen in die inzichten leiden steeds tot andere uitkomsten in de depositieberekeningen.

Om zomaar een voorbeeld te noemen: vrachtwagens werden tot voor kort intern (binnen het bedrijfsterrein) gemodelleerd als wegverkeer met een bepaald percentage file. Dit, omdat in de file de emissie hoger is dan bij normaal verkeer. Door bijvoorbeeld 80 of 100% file te modelleren zou dan direct het manoeuvreren en het even stilstaan zijn meegerekend. Dit jaar is een rekenmethode uitgevaardigd voor stationair draaien van vrachtwagens. Overheden willen nu (vaak) dat dit apart gemodelleerd wordt. Er mag dan wel een lager file percentage worden gekozen, maar netto leidt dit tot toenames in emissies en deposities. Als al de latente ruimte weg is, ontstaat er ineens een knelpunt. Er zijn nog vele andere voorbeelden te noemen.

Er wordt gestuurd op basis van depositie, echter wanneer deze verandert omdat het Aerius-model wijzigt (denk bijvoorbeeld aan het straks mogelijk weer wegnemen van de 25 km grens) zou dit zo maar weer eens tot niet vergunde toenames kunnen zorgen, bijvoorbeeld omdat NO_x-depositie zich op afstand anders gedraagt dan dichtbij.

Ten slotte zal het vergunningplichtig maken van intern salderen en het wegnemen van latente ruimte kunnen leiden tot een stagnatie van overall milieuverbeteringen.

Als voorbeeld: een bedrijf heeft een vestiging in Limburg en in Noord-Holland, hetgeen leidt tot veel transport met bijbehorende emissies tussen de vestigingen. Deze vestigingen wil men nu combineren doordat het bedrijf in Limburg nog van oudsher emissie-/depositieruimte over heeft en daardoor de vestiging uit Noord-Holland kan worden overgeheveld naar Limburg. Netto spaart dit veel emissies uit (en niet alleen voor NO_x). Dit soort optimalisaties zijn niet meer mogelijk wanneer de latente ruimte is afgenomen.

Daarnaast zijn er bedrijven die oude fabrieken/installaties hebben weggehaald (of dit willen gaan doen) met als doel de overgebleven ruimte later te gaan gebruiken voor de realisatie van milieuvriendelijkere nieuwe installaties. Wanneer de latente ruimte is weggehaald, is dat niet meer mogelijk.

Wij hopen dat bovengenoemde argumenten worden meegenomen worden in het verdere besluitvormingstraject en er voor zorgen dat dit wetsvoorstel niet wordt ingevoerd.